

پیامِ دکتر سید جعفر شهیدی*

بیش از چهل سال است آقای دکتر عابدی را می‌شناسم و از کوشش‌های علمی او در زمینه تحقیق، تألیف و یا بحث و تدریس آگاهم. او یکی از چند پژوهندگانی است که در نیم قرن اخیر از شبه قاره هند به ایران آمدند و نزد استادان مسلم زبان و ادبیات فارسی درس خواندند، سپس خود به کار تحقیق و تدریس پرداختند. آثار دکتر عابدی - مقاله و یا کتاب - افزون است و گویا مجموع آن به صد عنوان برسد. دهها دانشجو را تا درجه دکترا در ادبیات فارسی تربیت کرده است.

برای من رنج‌آور است که این سالها دیگر مانند دکتر عابدی را در دانشگاه تهران نمی‌بینم، چه شده است؟ آیا درخت بارور ادبیات فارسی در یکی از دو کشتزار گسترده آن خشک شده؟ کجا رفتند آن باغبانان سخت‌کوش و دلسوز؟ گناه از ماست یا از آنها یا از روزگار؟

دلم می‌خواست خود در مجلسی که برای حرمت نهادن بدین استاد ارزشمند برقرار می‌شود، حاضر باشم و بدو بگویم ای یادگار گذشتگان! آیا گنجینه ادبیات فارسی هند در آینده گنجور امانت‌دار سخت‌کوشی مانند تو و یاران تو خواهد داشت، خدایت به سلامت دارد و بر توفیق حرمت نهادگانت بیفزاید.

چه کنم که سال نیرو گرفته و نیرو کاهش یافته. توان سفر کردن ندارم، ناچار به یاد تو با دوستان سخن می‌گویم.

* استاد برجسته دانشگاه تهران و رئیس سابق مؤسسه لغت‌نامه دهخدا، تهران، ایران.